

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל וכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת לך 1098
חשון תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:52	5:38	5:46	5:31
------	------	------	------

הדלקת נרות

6:44	6:43	6:44	6:42
------	------	------	------

מוצאי שבת

7:23	7:19	7:19	7:22
------	------	------	------

רבני תם

הילולא דצדיקיא

י - רבי רפאל אהרן בן שמעון רב"ד מצרים
י - רבי דב בריש טיינפלד בעל 'דובב מישרים'
יא - רחל אמנו ע"ה

יא - רבי נתן צבי פינקל ראש ישיבת 'מיר'

יב - רבי טוביה ליסיצין
ראש ישיבת 'היכל התלמוד'

יב - רבי יהודה צדקה ראש ישיבת 'פורת יוסף'

יג. רבי חיים ברוך אב"ד טרופול

יג - רבי ברוך מקוסוב

יד - רבי אברהם אלימלך הי"ד
האדמו"ר מקרלין-סטולין

יד - רבי אברהם אמזאלג - ראב"ד אילג'א

טו - מרן רבי חיים פינטו השני זע"א

טו - רבי אברהם ישעיהו קרליץ ה'חזון איש'

טז - רבי אלעזר מנחם מן שך
ראש ישיבת פוניב'ז

טז - רבי אברהם אנקאוו
מח"ס שו"ת 'כרם חמור'

את כל הפסלים הקטנים שלא שמעו בקולו. וכאשר אמרו לו כי לא יתכן זאת, שהרי הפסל הגדול לא יכול לעשות שום דבר, או אז נצחם אברהם אבינו לאביו ולמלך בדברים, ואמר להם; היא הנותנת, באם אתם בעצמכם מודים כי לפסל הגדול אין שום כח, מדוע אתם עובדים לו. כלומר, אברהם אבינו ידע כבר בגיל קטן מאוד כי יש בורא עולם, וכדברי חז"ל (נדרים לב, א) בן ג' שנים הכיר אברהם את בוראו, וכבר מגיל קטן כזה האמין רק בהש"ת ואין עוד מלבדו.

ולפי זה מובן שפיר החילוק הגדול שהיה בין אברהם אבינו ע"ה להבדיל אלף אלפי הבדלות לאותם מדענים שהזכרנו. שכן אותם אנשים חשבו בכל עת ובכל שעה כיצד להגדיל את עצמם ואת שמם, אבל לא כן אצל אברהם אבינו. הוא חשב בכל עת כיצד להגדיל את שמו הגדול של הקב"ה בעולם, ולכן כבר מגיל צעיר האמין בה', ולכן קירב אנשים אל כנפי השכינה וגיייר אותם.

ומכאן, מאברהם אבינו, אנו למדים דרך חיים, כי כל אדם יכול להאמין בה' וכל אדם יכול להשיג אמונה תמימה בה', אבל הכל תלוי ברצון האדם ובעבודת האדם. כי כאשר ירצה האדם באמת להגדיל רק את שמו של הש"ת בעולם, הרי שאז הוא באמת יאמין בה' בכל לבו ובכל נפשו, וכי אז לא רק הוא לבדו יאמין בה', אלא יצליח גם להחזיר אמונה בה' בלבבות אנשים אחרים, ולקרב אנשים התועים בדרך אל האמונה ואל היהדות.

המורם לנו מכל אלו הדברים, כי הן אדם שמאמין בעצמו וביכולתו, והן אדם שלא יודע כיצד לכלכל את אורח חייו, יסלק מעצמו את כל מחשבותיו הזרות ויאמין בהש"ת, ואז יהיה לו טוב בזה ובבא. ועל כולנה, גם אדם שהגיע ממשפחה ירודה ולא חשובה בכלל, גם הוא יכול להתחזק בעצמו ולהאמין בה' ולהתקרב אל הש"ת.

ואל יאמר האדם אבי היה רשע, סבי היה רשע, בני משפחתנו היו רשעים, ולכן גם אני כבר לא שווה מאומה, ואיני יכול להתקרב לה', וגם אני נשאר רשע. לא כן הדבר! שכן אברהם אבינו בעצמו, הגיע מאבא כמו תרח שעבד לפסילים שלו, ולא חנן את בנו, ואפילו הכי אברהם אבינו התחזק בה' אלוקיו ועבד את ה', בבחינת מאמר הכתוב (ישעיה מ, כו) "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", וגם קירב אנשים אחרים בצל כנפי השכינה.

ללמדנו, כי אמונה תמימה בהש"ת זה לא ענין תורשתי כלל. זאת עבודה אישית של כל אדם להאמין בהש"ת בבחינת "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". יש אדם שמכיר את בוראו כבר מגיל קטן (כמו אברהם אבינו), ויש מי שמכיר את בוראו מגיל זקנה, ויש גם אדם שפוסח על שתי הסעיפים ולא מכיר כלל, וזה הכי קשה. כלומר, הרצון צריך להיות של כל אדם כשלעצמו, מבלי להביט בדברים אחרים. ורק כאשר יתחזק בעצמו וירצה בעצמו להאמין בה', אז באמת יגיע לידי אמונה תמימה רק בהש"ת.

משכיר לחדוד

חובת האמונה של האדם בהש"ת

"והאמין בה' ויחשבה לו צדקה" (בראשית טו, ו)

הכתוב מדגיש את אמונתו התמימה של אברהם אבינו ע"ה בהש"ת, וכיון שכך הקב"ה החשיב לו את הדבר, כיון שהוא האמין בה' בכל לבו ובכל נפשו. ויש לשאול, מה היתה באמת החשיבות הגדולה של האמונה של אברהם אבינו בהש"ת, והרי הדבר פשוט וברור כי אברהם אבינו יאמין בה' ולא בכל דבר אחר, ומהי המעלה העילאית של אברהם אבינו בזה.

ונראה בביאור הענין, הנה בענין אמונה יש שני סוגים, יש אדם אשר מאמין רק בהש"ת ויודע כי הש"ת עשה ועושה ויעשה לכל המעשים,

ואין עוד מלבדו וכי מואת ה' היתה כל זאת, ולכן הוא תולה את הכל בהש"ת ומאמין רק בו יתברך. אבל לעומתו יש אדם שעושה ופועל ועוסק בדברים רבים, ולכן מטבע הדברים הוא מאמין גם בכוחות שלו עצמו וגם ביכולת העצומה שלו, ולא רק בהש"ת לבדו.

ולכן, כדבר הזה רוצה הכתוב להדגיש במה שנאמר והאמין בה'. פי', אברהם אבינו האמין אך ורק בהש"ת ולא בכל דבר אחר, ולא ביכולתו שלו ולא בכוחותיו שלו, על אף שהוא החזיר אנשים בתשובה וגיייר אנשים כאמורם ז"ל (במדבר רבה יד, יא). וזאת היתה מעלתו וגדולתו של אברהם אבינו בכך שהוא האמין רק בהש"ת. שכן, הצדיק הוא האדם אשר מאמין בהקב"ה שהכל בא ממנו יתברך. וזהו שכתוב שהקב"ה החשיב את אברהם אבינו ע"ה לצדיק משום שהאמין בו דווקא, שהכל בא ממנו.

ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, המדען הגדול אלברט איינשטיין תרם תרומות רבות לעולם במדעיו הגדולים, בין היתר בעזרתו לפיתוח נשק גרעיני ופצצה אטומית, ואכן הוא האמין במדעיו הגדולים ובכוחותיו וביכולתו העצומה. כמוהו גם המדען הגדול אייזק ניוטון ומאנגליה, אשר תרם לעולם ממדעיו הגדולים כמו במתמטיקה, ובאופטיקה, כאשר המציא את הטלסקופ הראשון, ועל כולנה בגילוי יחידת הכח 'ניוטון' אשר נקראת על שמו. וכמוהם אחרים, אשר האמינו בעיקר ביכולת שלהם ובכוחות שלהם, וזאת היתה עיקר האמונה שלהם. ורק כאשר הזקינו באו לידי הכרה וידיעה כי כל המדע שלהם הוא כאין וכאפס לעומת הקב"ה הכל יכול, ואז ידעו כי אין עוד מלבדו.

אבל להבדיל אלף אלפי הבדלות, אברהם אבינו ע"ה היה גדול מהם, כי כבר בהיותו צעיר לימים כבר אז ידע כי אין עוד מלבדו, וכי כל העולם כולו עומד על מאמרו של הקב"ה, וכי הוא אמר ותהי, וכדברי הכתוב (איכה ג, לו) "מי זה אמר ותהי ה' לא צוה", דהיינו, באם ה' לא מצוה אזי לא נעשה שום דבר בעולם. ולכן אמונתו של אברהם אבינו היתה גדולה מהם, כי כבר בהיותו קטן ידע והכיר בהכרה ברורה בהש"ת, לאחר שראה בעליל כי אין אלוה מבלעדי הקב"ה.

ואכן כזאת היתה אצל אברהם אבינו ע"ה כבר בהיותו ילד. כאשר ראה את הפסלים הרבים של אביו תרח, כבר אז בז להם בלבו, וניתץ וניפץ את כל הפסלים, כשהוא משאיר את הגרזן הגדול ביד הפסל הגדול (אוצר המדרשים לך לך), באומרו לאביו ולנמרוד המלך כי הפסל הגדול הוא ששבר

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

גימטריאות פרפראות לחכמה

רובד מיוחד של חכמת התורה וצפונותיה, מצוי בהשוואות מילים היוצרות תרכובת חדשה של מושגים ערכיים זהים. במשנת אבות (ג, יח) מובא בשם רבי אליעזר בן חסמא: "קיינים ופתחי נדה - הן הן גופי הלכות, תקופות וגימטריאות - פרפראות לחכמה". גופי ההלכות הם עצם החכמה התורנית, והעיסוק בתקופות וגימטריאות הוא כמו לבוש חיצוני לאותה החכמה.

בגמרא מסכת שבת (קה). התייחסו חז"ל לרובד זה ומיקורו בתורה - המצוי בפרשתנו. וכך אומרת הגמרא:

"מנין ללשון נוטריקון מן התורה? שנאמר: 'כי אב המון גויים נתתיך' (בראשית יז, ה). א"ב נתתיך לאומות, ב'חור נתתיך באומות, ה'מון חביב נתתיך באומות, מ'לך נתתיך באומות, ו'תיק נתתיך באומות, נ'אמן נתתיך באומות".

אחד משלשים ושתים המידות שהתורה נדרשת בהם - אליבא דרבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי - אנו מוצאים את מידת הנוטריקון. ואכן בתלמוד דרשו חז"ל מנין לא מבוטל של פסקי הלכות שנדרשו בדרך הנוטריקון.

כך למשל דרשו חז"ל במסכת מנחות (דף לז, א) על הפסוק "וכתבתם על מזוזות ביתך" - "וכתבתם" - שתהא כתיבה תמה, ואין כתיבה תמה על עצים ואבנים אלא על הספר. "וקשרתם" - שתהא קשירה תמה, ומשום כך ארבע הפרשיות שבתפילין מעכבות זו את זו. "ידכה" - יד כהה (שצריכים להניח את התפילין על היד הכהה שהיא היד השמאלית).

רבותינו בעלי התוספות (ברכות דף נא, ב) מביאים ראיה שבשעת ברכת המזון צריכים לשבת ולא לעמוד, שנאמר "ואכלת ושבעת וברכת את ה' א-להיך", ודרשו בעלי התוספות "ושב עת וברכת". רמז שבשעת ברכת המזון צריכים לישב...

חז"ל התייחסו בכובד ראש לגימטריא והשתמשו בחכמה זו, ופעמים רבות בעיקר כדי למצוא את הקשר שבין התורה שבכתב לתורה שבעל פה. כך למשל המסורת שהיתה מימות משה רבינו על משך ימי הנזירות שהם שלשים יום, נדרשה מדברי הכתוב "קדוש יהיה" - יהיה בגימטריא שלשים. השימוש בגימטריא נעשה בדרך כלל כחישוב חשבונאי של נתונים קיימים, שני דברים בעלי אותו ערך מספרי המתאימים מבחינה הגיונית ואמיתית גם מבלעדי הגימטריא הזהה שלהם. חכמת הגימטריא מכונה כ"פרפראות" שהם מושכים את הלב אל החכמה הצפונה בתורה והמסתתרת מאחורי ערך מספרי זהה, על אף שהגימטריא עצמה אינה אלא שפה מספרית ולא שפה מדוברת.

הרמב"ן בהקדמתו לספר בראשית מתייחס לחכמת הגימטריא ומשקלה הסגולי וכך הוא כותב: "עוד יש בידינו קבלה של אמת, כי כל התורה כולה - שמותיו של הקדוש ברוך הוא, שהתיבות מתחלקים לשמות בענין אחר, וכאילו תחשוב על דרך משל כי פסוק 'בראשית' יתחלק לתיבות אחרות, כגון: 'בראש יתברא א-להים', וכל התורה כן, מלבד צירופיהם וגימטריאותיהם של שמות". חכמי ישראל לדורותם הרבו להתעסק בחכמה זו וחשפו צפונות בתורה, לשעתן ולדורות בדברים ששפכו אור חדש על פרטים הלכתיים ומוסריים כאחד.

ההתפתחות הטכנולוגית האדירה שנחשפה בדורנו אנו, הביאה לפיתוח תוכנת מחשב שבעזרתה ניתן בנקל למצוא ערך מספרי של רעיון מסוים הזהה בתוכנו למושג תורני כל שהוא, כמו החישובים המורכבים של דילוגים טריגונומטריים וצפנים מתמטיים אין סופיים. (כמובן שברוח זו ניתן למצוא מקבילות בין ניסוחים שונים שמלבד הערך המספרי הזהה אין שום קשר הגיוני ביניהם, וצירוף המספרים בכגון זה אינו שווה כקליפת השום).

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

עזרה לזולת

חובה תמידית על האדם לעזור לזולתו ככל יכולתו, ואם רואה את חברו שהוא מצטער או כועס ישתדל בכל מאוודו לשמח אותו, להרגיעו ולהניח את דעתו.

ובכלל זה לטרוח בדרישת טוב לעמו, וכלשון רבינו יונה ב'שערי תשובה' שמידה זו היא "מן החמורות ומן העיקרים הנדרשים מן האדם בין דל ובין עשיר". ולהשתוות בכל העניינים עם סביבתו - לפני משורת הדין בשלום ובמישור, שהרי לא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דבריהם על דין תורה ולא נכנסו לפני משורת הדין.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

והצנע לכת עם אלוך

כ"ק אבא הגה"צ רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היה נאה דורש ונאה מקיים בכל דבר ועניין. הוא מעולם לא דרש מיהודי לעשות דבר שהוא עצמו לא היה מצוין בו, וכך נהג גם בענין שמירת עיניו.

כפי שידוע ומפורסם, אבא זיע"א לא יצא מפתח ביתו במצות אביו זיע"א, במשך ארבעים שנה. וגם בזמן שכן יצא מביתו היו עיניו נעוצות בקרקע, והיה עושה זאת מתוך הסתרה וצניעות שאף אחד לא ידע ממעשיו הטובים.

באחת השנים, הוצרכנו בשבת קודש לצעוד ברגל לבית כנסת מרוחק בעיר מרסיי שבצרפת זמן הליכה של שעה וחצי. באותו זמן אבא זיע"א סבל מִשָּׁבֶר ברגלו וההליכה קשתה עליו מאד, אולם למרות זאת הוא לא התייחס לבקשותינו שיותר על ההליכה, ואמר שכיון שכבר נתן את הבטחתו לרבני הקהילה שיבוא לבקר אצלם, והדברים יצאו מפיו - הרי דבריו בגדר שבועה, ועליו לקיים אותם למרות הקושי הרב.

כך צעדנו בדרכנו לבית הכנסת במשך כשעה וחצי, כשכל זמן ההליכה עיניו של אבא היו שקועות בקרקע, והוא לא הפנה את מבטו כלל לימין או לשמאל.

הדבר בלט מאד, ועל כן אחד המלווים שהצטרף אלינו בדרכנו פנה לאבא זיע"א ושאל אותו: "כבוד הרב, מדוע אתה מביט רק לארץ במשך כל זמן ההליכה?"

אבא זיע"א בענוותנותו הרבה לא רצה לומר שמעשיו נובעים מתוך שמירת עיניו הטהורה, ולכן השיב ליהודי שהיות ויש בדרכנו צואת כלבים, לכן הוא מביט על הארץ. כדי שלא ידרוך על כך בטעות ולא יתלכלכו מנעליו, וכך יוכל להיכנס נקי לבית הכנסת.

אין ספק שהסיבה המקורית לדבר הייתה שמירת העיניים עליה הקפיד אבא זיע"א כל כך, אולם אבא כאמור חפץ להסתיר את מעשיו הטובים מעיני הבריות, ובכך קיים את האמור "והצנע לכת עם אלוך".

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"למה תאמר יעקב" (ישעיה מ, מא)

הקשר לפרשה: בהפטרה מדובר על אברהם במלחמתו עם ארבעת המלכים, ככתוב: "מי העיר ממזרח צדק וקראוהו לרגלו יתן לפני גויים" וגו', ומלחמה זו מתוארת בפרשתנו.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הבטחת ה'תקיים במלואה

**"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ
אשר אראך" (בראשית יב א)**

כותב רש"י - "לך לך" להנאתך ולטובתך ושם
אעשך לגוי גדול, וכאן אי אתה זוכה לבנים, ועוד
כותב שאודיע טבעך בעולם, עד כאן.

דורשי רשומות אמרו "לך לך" עולה בגימטריא
מאה. בשעה שהבטיח לו הקב"ה שיזכה לבנים
היה אברהם בגיל שבעים וחמש שנה. והבטחה
זו נתקיימה רק בגיל מאה שנה דהיינו לאחר
עשרים וחמש שנה משעת ההבטחה. והיה זה
ניסיון לא פשוט - אברהם ושרה זקנים באים
בימים ומשתוקקים לבן, והנה בגיל שבעים וחמש
אומר לו הקב"ה שיזכה לבן. עוברת שנה ועוד
שנה ועדיין אין להם פרי בטן, ובכל זאת אברהם
אינו מהרהר אחר מידותיו של הקב"ה ואינו שואל
שאלות היכן היא ההבטחה. ורק לאחר עשרים
וחמש שנה נושעים הם ונולד להם הבן יצחק
אבינו ע"ה.

מכאן תוכחה מגולה לאותם אנשים הבאים לבקש
ברכה וישועה, אם בבנים אם בפרנסה ובכל דבר
אחר ורוצים שיתקיים בהם הפסוק "טרם יקראו
ואני אענה". תיכף ומיד מעוניינים הם שתתמלא
בקשתם ותיענה עתירתם, ואינם מסוגלים
להמתין. וכמובן שאין זו הדרך הנכונה, הרי רואים
אנו כיצד המתין אברהם אבינו ע"ה במשך עשרים
וחמש שנה, וחיכה בסבלנות מרובה עד שזכה לבן.
ידע בבירור שהבטחת ה'תקיים במלואה אם
לא עכשיו אזי בעוד זמן מה כי בורא העולם יודע
מתי היא עת רצון הנכונה למלא משאלות ליבו
של השואל.

רואים אנו את תמימותו ויושרו של אברהם, היאך
הייתה נטועה בליבו אמונת ה', ולא הרהר אחרי
מידותיו. על אף שהבטיח לו הקב"ה בן ועוברות
שנים רבות והברכה מבוששת מלבוא וההבטחה
עדיין לא מתגשמת - בכל זאת האמין בה' ובטח
בו משום שהוא האמין כי יגיע היום וההבטחה
תתקיים. ולכן אנו חותמים בתפילה "מגן אברהם",
בהיות שהוא היה סמל האמונה התמימה בבורא
עולם ודבק בו בכל לב כי האמין בו שהוא יגן
עליו וישמור אותו מכל דבר רע, ומזכירים זאת
בתפילה כדי שזכור את אברהם ונלמד
ממעשיו ונצמד בדרכיו, והיה רצון
שזכור נזכר לך.

שבת שבתון

א. אסור לסקל (לפנות) את השדה מהאבנים בשנת השמיטה, בין אבנים
גדולות ובין אבנים קטנות, בין בשדהו בין בשדה חבירו, כיון שמכשיר בכך את
הקרקע לזריעה ולנטיעה.

ב. אם יש לו צורך באבנים לבניין וכדומה, ואין כוונתו למטרה חקלאית, יוציא
רק את השכבה העליונה של האבנים התלושות וישאיר מתחתן את המחוברות
לקרקע, ובכך יהיה ניכר שאין כוונתו למטרה חקלאית.

ג. כך למשל קבלן הבונה בית דירות ולוקח אבנים לצורך הבניה, הרי שמותר לו
לקחת את כל האבנים שבשדה, ואינו צריך להשאיר שם האבנים התחתונות,
שהרי אומנותו מוכיחה עליו שמתכוין רק לאבנים. וגם בזמנינו שאין רגילות
לקחת אבנים מהשדה לצורך בנייה, אלא לוקחים אבנים ממחצב שבהרים,
מותר לפנות אבנים מהשדה.

ד. מותר לסקל אבנים ממגרשי חנייה וממגרשי משחקים, שבילים להליכה, וכל
כיוצא בזה, בשנה השביעית. וכן חצרות ושטחים ריקים שהדרך לנכש את עשבי
הבר העולים בהם כדי שלא יהיו מסתור לנחשים, וכן למנוע שריפות, או לשם
נוי, מותר לנכשם גם בשביעית אך אין לעקור אותם עם שריהם, אלא חותכם
מעל פני הקרקע. ואם חייב לעקור מהשורש לא יעשה זאת במעדר, אלא ביד.

ה. גדר של אבנים שיש בגבהו עשרה טפחים או יותר, ורצה ליטול כל אבניו, אם
היו בו עשר אבנים או יותר, כל אחת מהן משוי שני בני אדם, או גדולות מזו, הרי
זה נוטל. היה גובה הגדר פחות מעשרה טפחים, או שהיו פחות מעשר אבנים,
או שהיו אבניו קטנות ממשוי שני בני אדם, נוטל עד שיניח טפח סמוך לארץ.

במה דברים אמורים אם כוונתו היתה לתקן את שדהו והתחיל ליטול בשביעית,
אבל אם לא נתכוין לתקן שדהו, או שהתחיל מקודם השביעית, נוטל בשביעית
כל מה שירצה מכל מקום, וגודר עד לארץ. (וכל זה דוקא כשניכר שאין כוונתו
לתיקון כגון שרואים שלוקח את האבנים לבניין סמוך וכדו', אם לא כן הדבר
אסור משום מראית העין]. וכן אם היה נוטל משדה חבירו אף על פי שהוא
קבלן, גודר עד לארץ. וכל זה כשניכר שלוקח את האבנים לצורך בניין וכדומה,
וכגון שיש בנין סמוך הנמצא בשלבי בנייה. הא לאו הכי יש לאסור משום
מראית העין.

ו. אותם הצולים בשר על האש בגינות נוי וביערות, ואוספים עצים קטנים וקש
עבור המיתקן המיוחד ('מנגל') שבו מדליקין את האש וצולין בו את הבשר,
מותר לעשות כן בשביעית, ואין לחוש שיחשדו בו שהוא אוסף את הקש
והעצים לתיקון השדה, מאחר שהמיתקן מוכיח שהוא אוסף את העצים לצורך
הצלייה.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת לך לך

1. מדוע רבי משה אהרן פינטו זיע"א היה מביט לארץ בזמן הליכתו ברחוב?
2. על מה חרבה ירושלים?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

זכר
צדיק
לברכה

זיע"א להפעיל את כל כובד משקלו על העשירים, כדי שאלו יתרמו מהונם למען עניי העיר. רבי חיים פינטו זיע"א, היה עובר לפני הפסח מבית לבית, ומבקש מכל אחד ואחד שיפתח את לבו ואת כיסו לצדקה, כדי לשמח את משפחות העניים, האלמנות והיתומים בחג, כדי ששמחתם של ישראל תהיה שלימה ומכובדת.

כל מי שהרים את נדבת לבו, היה זוכה לברכותיו של הצדיק, שיצאו מפיו הקדוש וממעמקי לבו הטהור.

יותר ממה שקיבלתי

עקב הוצאות הרבות של צרכי העניים שהיו מוטלים על כתפיו, נכנס רבי חיים זיע"א באחד הימים, לדוחק כלכלי. מה עשה הצדיק?

הלך להשתטח על קבר זקנו רבי חיים הגדול זיע"א. רבי חיים זיע"א לקח עמו את משמשו ר' יהודה בן עזר, וכאשר גמרו להתפלל ליד הקבר, אמר הרב לר' יהודה: "בוא ונלך לכיוון העיר ספי".

באמצע הדרך, הם הבחינו מרחוק בחבורה של אנשים. הרב פנה ליהודה ושאל אותו האם הוא רואה חבורת אנשים? ר' יהודה השיב בחיוב, אך לא ידע בבירור אם הם יהודים אם לאו. הרב אמר לו: "אלו הם חבורה של יהודים, ואחד מהם מביא לי סכום כסף, 75 ריאל".

משהתקרבו בני החבורה ליד הצדיק, ניגש רבי חיים זיע"א אל החבורה ושאל אותם:

"מי הוא זה רפאל לאלוש?"

- "אני הוא זה", השיב היהודי שניגש אל הרב.

- "תן לי את הנדר שנדרת לכבוד מור זקני הצדיק רבי חיים זיע"א, סך 75 ריאל", ביקש ממנו רבי חיים זיע"א. רפאל לאלוש הוציא מכיסו את מלא הסכום, והגישו בשמחה לרבי חיים זיע"א.

כשהלכו בני החבורה, ביקש ר' יהודה בן עזר מרבי חיים זיע"א שיתן לו מעט מהכסף שקיבל.

אמר לו הרב: "הריני מברך אותך, שתקבל היום יותר ממה שאני קבלתי היום".

וכך היה. ר' יהודה מצא בחוות הסוסים שלו סכום גדול מזה.

ר' יהודה בן עזר נפטר זקן ושבע ימים, וכל אנשי העיר כיבדוהו עד ליום פטירתו, כבוד הרב זיע"א. [שנות חיים].

משתטח על קבר אביו הצדיק הקדוש רבי יהודה (הדאן) זיע"א, ומשם היה חוזר לעיר כשמגמת פניו אל התנויות, שם היה רוכש מצרכי מזון לעניי העיר.

על השמש היה פוקד הצדיק לגשת לבית אשה אלמנה פלונית, או משפחה מסוימת שנמנתה על קהילת הנצרכים בעיר. לזאת הורה להביא בשר ומוצרי מאפה, ולמשפחה זאת ציווה להביא פירות וירקות. כך חילק השמש במוצות הצדיק את כל המזון בין הנצרכים, ומנע חרפת רעב מעניי עירו.

רבי ניסים אביצרוו סיפר, שרבי חיים זיע"א קרא לו מספר פעמים, וביקש שיתלווה אליו כדי לאסוף כספים מאנשי העיר, ולחלק אותם לצרכי צדקה. לא כל אחד זכה להתלוות לרבי חיים זיע"א באיסוף הכספים, באשר היתה זו זכות גדולה, והוא, רבי ניסים זכה לכך.

בכל יום שישו היה רבי חיים זיע"א יוצא לאסוף מצרכי מזון, ובאותו יום הוא לא היה אוסף כסף. הסיבה לכך היתה כיון שידע הצדיק שהזמן מצומצם, והעניים לא יספיקו לקנות בכסף זה מצרכים לשבת, לכן בימי שישו הוא היה נוטל אך ורק מצרכי מזון, כך שהוא יוכל לתת אותם לעניים, לכבוד שבת קודש. לעומת זאת, בשאר ימי השבוע הוא היה אוסף כסף ונותן אותו לצדקה.

דמותו וזיו פניו ההדורות של הצדיק, היתה חקוקה בלב כל יהודי ויהודי שהגיע למוגאדור:

רבי חיים פינטו זיע"א היה יושב בשערי העיר, וממתין לאורחים שהגיעו מחוץ לעיר, כדי שיזכו ויטלו חלק במוצות הצדקה.

והיו גם כאלה שהם היו 'מחפשים' את רבי חיים זיע"א, או שעברו לידו בכוונה תחילה, בכדי שהוא יבקש מהם סכום מסוים לצדקה. הכל ידעו והאמינו, שאם רבי חיים פינטו זיע"א ידרוש מהם כסף לצדקה והם יתנו לו, הרי זו סגולה להצלחה ויעבור עליהם יום טוב מכל הבחינות.

עובדה ידועה ומפורסמת היתה בקרב יהודי מרוקו, כי אם רבי חיים זיע"א יברך אותם עבור מה שנתנו - אותו היום יהיה יום טוב עבורם, ובאותו שבוע הם יראו ניסים ונפלאות.

שמחה שלימה

בתקופת החגים ובפרט לפני חג הפסח, כאשר הוצאות המחיה גדולות יותר, לא היסס רבי חיים

השבוע חל יום ההילולא של אחד מענקי הרוח, נצר לשושלת פינטו המפוארת שחיו ופעלו במרוקו, ה"ה הצדיק המלומד בניסים כ"ק מרן רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. הצדיק רבי חיים זיע"א זכה וזיכה את הרבים ברוחניות ובגשמיות גם יחד, כאשר השיב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים בחיי חיותו בעולם הזה ואף בהיותו בישיבה של מעלה.

בשבוע שבו אנו קוראים בתורה על אברהם אבינו, עמוד החסד, נרחיב את היריעה העוסקת בדמותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א ונתמקד בעבודת החסד של הצדיק, שלא היתה אלא כנדבך במכלול מעשיו הטובים וצדקותו המופלאה שהאיר בה ליושבי תבל.

מאות ואפלי יהודים, זכו לנגוע בכפות ידיו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. חלקם כנותני צדקה, וחלקם כמקבלי הצדקה. היה זה אחד מעמודי העולם שרבי חיים זיע"א אחז בו ברמ"ח איבריו ובשש"ה גידיו: גמילות חסדים.

רבי חיים זיע"א, היה ללא ספק "גומל חסדים טובים לעמו ישראל". כאשר הטיל את כל כובד משקלו, דאג ועשה רבות למען פרנסת וכלכלת העניים והנוזקים שבעירו. סדר יומו היה קבוע מידי יום ביומו. לאחר תפילת שחרית, היה יוצא לפקוד את קבר סבו, הצדיק המקובל רבי חיים הגדול זיע"א, בבית העלמין הישן, את שמו היה תמיד מזכיר בשעה שהיה מברך אנשים. וכך היה אומר למתברכים:

"זכות כבוד קדושת אבא זקני, תגן בעדכם".

לאחר מכן, היה יוצא לבית העלמין החדש, שם היה

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם